

γκλαβάτος ἐπίθ. Θράκ. (Τσανδ.) *glaβάτος* Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *glavat* (= ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν) καὶ τῆς καταλ. -ος.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., εἶδος μεγάλων ἐρυθροκιτρίνων κερασίων ἐνθ' ἄν.

γκλαβίζω Πελοπν. (Βαλτεσιν. Λαγκάδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκλάβα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.

1) Κοιτάζω, παρακολουθῶ, προσέχω, ἐννοῶ (ἐκ τῆς συνθηματικῆς γλώσσης τῶν κτιστῶν) Λαγκάδ.: *Γκλαβίστε τὴ δουλειά σας* ἔρχεται ὁ κερὲς (= ἀφεντικόν). β) Μόλις διακρίνω Βαλτεσιν. Συνών. *διακρίνω*, *διχάζω*, *ζαρίζω*, *ξανοίγω*, *ξεδιακρίνω*, *ξεκρίζω*, *ξεδιεύρω*, *ξεχωρίζω*.

γκλαγκλανίζω ἐνιαχ. *γκλαγκλανίζου* Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) — Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 77.

Ἐκ τοῦ μορίου *γκλάν*.

Κάμνω τι νὰ ἡχήσῃ, ἐπὶ κώδωνος ἐνθ' ἄν.: *Κρεμοῦν τὸ γλωσσίδι* (στὰ κουδούνια), τὰ *γκλαγκλανίζου* νὰ δοκιμάσουν τὸν ἡχό τους Δ. Λουκόπ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *γκλιγκλίζω*, *γκριγκανίζω*, *κουδουνίζω*.

γκλαγκλᾶς ὁ, Θράκ. (Γέν. Σκεπαστ.) *γκαγκλᾶς* Θράκ. (Σκεπαστ.)

Ἐκ τοῦ μορίου *γκλάν*. Ὁ τύπ. *γκαγκλᾶς* δι' ἄνομ.

Ὁ μετῃμφισμένος κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, ὁ ὅποιος φέρει κωδωνίσκους ἐνθ' ἄν. Συνών. *κουδουνᾶτος*.

γκλαγκλοβασίλισσα ἡ, ἐνιαχ. *γκαγκλοβασίλισσα* Θράκ. (Σκεπαστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γκλαγκλᾶς* καὶ *βασίλισσα*.

Ἀνὴρ μετῃμφισμένος εἰς γυναῖκα, ὁ ὅποιος φέρει κωδωνίσκους κατὰ τὰς Ἀπόκρεω ἐνθ' ἄν.

γκλαγκλόπουλο τό, ἐνιαχ. *γκαγκλόπ'λο* Θράκ. (Σκεπαστ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *γκλαγκλᾶς*, τὸ ὅπ. βλ.

Παιδίον μετῃμφισμένον κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, τὸ ὅποιον φέρει κωδωνίσκους ἐνθ' ἄν.: *Τὴν Ἀποκριὰ γ-εῖχαμ* τὰ *γκαγκλόπ'λα*. Τὰ παιδιὰ ντύν'τανα σὰν τίς *γκαγκλᾶδες* Θράκ. (Σκεπαστ.)

γκλάν μόρ. σύνθηθ. *γλάν* X. Χρηστοβασ., Διηγ. ξενιτ., 31. Λέξις πεποιημένη.

Ἐπὶ τοῦ ἡχου τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας ἡ τῶν κωδωνίσκων τῶν αἰγοπροβάτων ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται τὸ *γκλάν-γκλάν* τῆς ἐκκλησίας Ἀθῆν. Λαλῶντας τὰ γίδια τὰ κυπριά τους *γλάν-γλάν* X. Χρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

*Γκλάν-γκλάν τὰ σήμαντρα
τῆς ἐκκλησίας,
γκλάν-γκλάν οἱ ἀντίλαλοι
τῆς ἐρημίας*

Δ. Σολωμ., 118.

γκλάντολα ἡ, ἐνιαχ. *gládola* Ζάκ. *γράδολα* Ζάκ. *γράδουλα* Ζάκ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. *γλάνδουλα* καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὀψίμου Λατιν. *glándula* = ἀδὴν. Βλ. Μεόρσ. εἰς λ. *γλάνδουλα*.

1) Οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες τοῦ λαίμου Κέρκ.: *Τοῦ φουσκούσανε οἱ γράδουλες*. Πβ. Εὐμήλου (3ου αἰ. μ.Χ.) Ἱππιατρ. 1, 16: «ἐὰν συμβῇ ζῶν ἔχειν παρωτίδας ἢ χοιράδας, ἅσπερ τινὲς ἰδιώτερον γλάνδουλας προσαγορεύουσιν». 2) Τὸ μέρος τὸ ὅποιον εὐρίσκεται γύρω ἀπὸ τὴν ρῶγα τοῦ μαστοῦ Ζάκ.: *Ἡ γράδολα τοῦ σφουγγαριοῦ* (σφουγγάρι = τὸ ἐσωτερικόν τοῦ μαστοῦ).

γκλέμι τό, ἐνιαχ. *γκλέμ'* Θεσσ. (Δομοκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *gjē mē-a* = κακὴ, θλιβερά εἶδησις.

Α) Τὸ ἰσχνόν, ἀσθενικόν, βραδυκίνητον καὶ ἄχρηστον ζῶν ἐνθ' ἄν.: *Μὴ πάρ'ς κᾶνα γιλαδ'κὸ γκλέμ'* Φθιώτ. Φωκ.

Β) Μεταφ., ἄνθρωπος ποταπὸς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.): *Νὰ χαθῇς γκλέμ'*! Ὑπάτ.

γκλιγκλίζω Α. Μαβίλ., Ἔργα, 40 Γ. Σουρῆς, Ρωμ., 112 — Λεξ. Δημητρ.

Λέξις πεποιημένη.

Παράγω λεπτὸν μεταλλικὸν ἤχον Γ. Σουρῆς ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Σπαθᾶκια ἐμπροστά μου σὰν γκλιγκλίζου

Γ. Σουρῆς ἐνθ' ἄν. β) Ἐπὶ θροῖσματος τοῦ ἀνέμου Α. Μαβίλ. ἐνθ' ἄν.:

ἐγκλίγκλισε κι ὁ ἀέρας

Συνών. *γκλαγκλανίζω*.

γκλίξα ἡ, Θάσ.—Α. Σακελλ., Ἐγχειρ. ἀρμενιστ., 28 καὶ 564 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. *γλίξα* Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128 Α. Παλάσκ., Ὀνοματολόγ., 24 Α. Σακελλ., Ἐγχειρ. ἀρμενιστ., 28 καὶ 564 — Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ghissa* = εἶδος τραπεζοειδοῦς ἱστίου. Ἡμιόλιον ἱστιοφόρου, ἰδιαιτέρως τῶν τριστήλων, διακρινόμενον εἰς *γκλίξαν τοῦ τουρκέτου* (= τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ) καὶ *γκλίξαν τοῦ μεγάλου ἡ τῆς μαῖστρας* (= τοῦ μεγάλου ἱστοῦ) ἐνθ' ἄν.

γκλιζάρι τό, ἐνιαχ. *γκουζάρι* Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκλίξι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι. Πβ. καὶ Ρουμαν. *hlujar* = ξυλῶδης κορμὸς φυτῶν. Πβ. καὶ *γκλίξι*.

Χονδρὸν ξύλον πλήρες ρόζων ἐνθ' ἄν. β) Ρόζος ἐνθ' ἄν.: *Ἐχ' 'ς τὰ χέρια τ' γκουζάρια Ζαγόρ.*

γκλίξι τό, ἐνιαχ. *γκλίξ'* Θεσσ. (Ἀργιθ.) Στερελλ. (Γραν. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *griju*.

Χονδρὸς καὶ ξηρὸς κλάδος εἰς τὸν κορμὸν κυρίως ἐλάτου ἢ καὶ ἄλλων δένδρων ἐνθ' ἄν.: *Βάλι δὐδὸ γκλίξια 'ς τ' φουτιά* νὰ πυρροθοῦ κι ξιπαῖσα ἀπ' τοῦ κρύου Θεσσ. (Ἀργιθ.) Σὰ *γκλίξ'* καίει αὐτεῖνον τοῦ ξύλου αὐτόθ. Οἱ *ρίξια* ἀπ' τὰ κλωνάρια τ' εἶναι τόσοσιν σκληρὲς π' δὲ *σαπίξ'νι* ποντὲ οὔτι, κι ἅμα ξираίνιτι οὐλοὺς οὐ ἔλατους, τὰ *γκλίξια* δὲ *σαπίξ'νι* Στερελλ. (Σπάρτ.) Δὲν μποροῦ ν' ἀμβοῦ 'ς τ' σ'κιά, γιὰτ' ἔχ' πουλλὰ *γκλίξια* Στερελλ. (Γραν.)

